

Джек Лондон

Човекът с белега

Джейкъб Кент през целия си живот бе страдал от алчност. Тя от своя страна породила у него постоянна недоверчивост и характерът му дотолкова се промени, че бе твърде неприятно човек да има нещо общо с него. Кент бе жертва и на своите лунатични наклонности и се отличаваха с упорството си. Откакто се помнеше, беше тъкач, докато Клондайкската треска изведнъж проникна в кръвта му и го откъсна от стана. Неговата колиба се намираше по средата между Шестдесета миля и река Стюърт и хората, които пътуваха непрекъснато по пъртината към Доусън, го оприличаваха на барон разбойник, чучнал в своята крепост и събиращ налози от керваните, които преминаваха по неговите изоставени пътища. Но да се направи подобно сравнение, се изискваха известни познания по история, затова слабо образованите златотърсачи от реката Стюърт го характеризираха по един по-примитивен начин, в който изобилствуваха силните епитети.

Впрочем колибата не беше негова, тъй като бе построена преди няколко години от двама златотърсачи, които изтеглиха на това място от реката един сал дърва. Двамата бяха много гостоприемни хора и след като напуснаха колибата, пътниците, които знаеха къде се намира, обикновено се стараеха да се доберат до нея преди настъпването на нощта. Това бе твърде удобно, защото им спестяваше време и труд за построяване на стаи; съществуваше и неписано правило – последният ношувал в колибата човек да оставя за следващия наръч дърва за горене. Рядко минаваше нощ десетина-oldkdoeiej мъже да не потърсят нейния подслон. Джейкъб Кент откри това и се самонастани в нея, без да има каквото и да е право. Оттогава уморените пътници трябваше да плащат по долар на човек за привилегията да спят на пода. Джейкъб Кент сам претегляше златния прах, с който му заплащаха, и никога не пропускаше да задигне явилата се в повече разлика. При това той дотолкова се изхитри, че временните му гости цепеха дърва и носеха вода вместо него. Това бе явно разбойничество, но жертвите му бяха все добродушни хора и макар че го ненавиждаха, те всъщност му даваха възможност да преуспява в своето мошеничество.

Един априлски следобед той седеше до вратата на своята колиба като хищен паяк, наслаждаваше се на топлината на върналото се отново слънце и наблюдаваше пъртината, очаквайки нови мухи за своята паяжина. Долу, под него, подобно на заледено море се простираше Юкон; реката се губеше от погледа на север и на юг, зад два големи завоя, разстлала се от бряг до бряг на цели две мили. По неравната ѝ гръд се бе проточила пъртината – затънала в снега тясна ивица, осемнадесет инча

широка и две хиляди мили дълга. На всеки линеен фут от този път се падаха повече проклетия, отколкото на който и да е друг път в целия християнски свят и извън него.

Този следобед Джейкъб Кент беше в отлично настроение. Предната нощ бе счупил рекорда; беше продал гостоприемството си на цели двадесет и осем посетители. Наистина не беше много удобно й четирима от тях хъркаха цялата нощ току под самото му легло, но затова пък чувалчето, в което държеше златния прах, чувствително натежа. Това чувалче със своето блестящо златно съкровище пораждаше най-висшата наслада и в същото време най-висшето терзание в живота на Кент. В него се бяха побрали и небето, и адът. Тъй като колибата се състоеше само от една стая и естествено, не даваше възможност да се укрива каквото и да било от чужди погледи, Кент се тормозеше от постоянен страх да не го ограбят. На тези брадясали и свирепи мъже нямаше да им струва нищо да задигнат чувалчето. Често му се присънваше точно това и той се събуждаше, измъчван от кошмари. В сънищата му постоянно го преследваха група разбойници, така че той запомни много добре лицата им и особено бронзовото от загара лице на главатаря с белег на дясната буза. Този човек беше най-упорит от всички. Подбуждан от страха, който той му причиняваше, Кент обмисляше десетки скривалища в колибата и извън нея веднага след като се пробудеше. Когато намереше ново скривалище и скриеше своето съкровище, той си отдъхваше с облекчение и няколко нощи спеше спокойно, след това отново му се присънваше как се нахвърля върху човека с белега в момента, в който той изравяше чувалчето от земята. В разгара на борбата с крадеца Кент се събуждаше, скачаше от леглото и преместваше чувалчето в друго, по-сигурно скривалище. Не може да се каже, че Кент бе напълно жертва на своите халюцинации, но той вярваше в предаването на мисли от разстояние и смяташе, че разбойниците от сънищата, са всъщност астрални отражения на реални, живи хора, които в същия този момент, независимо от това къде се намират, кроят мислено планове как да задигнат неговото богатство. Така или иначе той продължаваше да изтискава нещастниците, които прекрочваха неговия праг, като в същото време усилваше собственото си терзание с всяка нова унция златен прах, която попадеше в чувалчето му.

Както се припичаше на слънцето, Джейкъб Кент скочи изведнъж на крака, поразен от една мисъл. Най-голямо удоволствие в живота; му доставяше непрестанно да мери и отново да премерва събрания златен прах, но това приятно занимание се помрачаваше от едно

обстоятелство, което и досега не беше успял да отстрани. Везните, с които мереше златото, бяха съвсем малки и с тях не можеше да се премери наведнъж повече от един фунт и половина, тоест осемнадесет унции, а неговото съкровище беше три пъти и една трета повече от това. Никога досега Кент не беше успял да премери цялото злато наведнъж и му се струваше, че по този начин се лишава от възможността да види своето съкровище в цялото му великолепие. Така половината от удоволствието, че го притежава, се губеше, но не само това – на него му се струваше, че тази нищо и никаква пречка намалява не само значението, но и самия факт, че притежава злато. Именно разрешението на този въпрос, което изведнъж проблесна в ума му, го накара да скочи на крака. Кент огледа внимателно пъртината по всички посоки. Не се виждаше нищо и той влезе вътре.

За няколко секунди очисти масата и сложи върху нея везните. На едното блюдо постави железни дискове, равняващи се на петнадесет унции, и ги

уравнеси със златен прах, който постави на другото блюдо. След това замени тежестите със злато и по този начин измери точно тридесет унции. След това събра тридесетте унции злато върху едното блюдо и го уравнеси с ново злато. Сега вече всичкото злато се намираще върху везните, а той целият бе длувал в пот. Кент трепереше от възторг, а възхищението му нямаше граници. Въпреки това той изтръска чувалчето до последната прашина, докато равнесието се наруши и едното блюдо се спусна надолу. За да го възстанови наново, той сложи на другото блюдо тежест, равна на една двадесета от унцията, и пет пещчинки злато. Той стоеше с отметната назад глава и поглед, прикован във везните. Чувалчето беше празно, но възможностите на везните ставаха неограничени. С тях можеше вече да измерва всякакво количество злато, от най-дребната пещчинка до цели фунтове. Мамон! впи нокти

в сърцето на Кент. Залезващото слънце проблесна през отворената врата и освети везните, с техния златен товар. Скъпоценните купчинки, подобно на

златни гърди на бронзова Клеопатра, отразяваха слънчевите лъчи с мека светлина. Времето, и пространството престанаха да съществуват.

– Да ме убие господ, ако тук няма злато за няколко гвинеи?

Джейкъб Кент рязко се обърна и в същия миг протегна ръка към заредената двуцевка. Но когато погледът му падна върху лицето на неканения гост, той отстъпи назад ужасен. Това беше лицето на човека с

белега!

Новодошлият погледна Кент с любопитство.

– Е, не се бой – каза той, като махна успокоително с ръка. – Няма да докосна нито тебе, нито проклетото ти злато. Чудак си ти, чудак – добави замислено човекът, като забеляза, че по лицето на Кент струяха ручейчета пот, а коленете му се олюляваха.

– Какво си мълкнал като риба? – продължи той, докато другият се мъчеше да си поеме дъх. – Да не си глътнал езика си или пък ти се е случило нещо?

– Оооткъде имаш това? – успя най-сетне да промълви Кент, като повдигна треперещия си палец

—

М а м о н – бог на богатството и парите. Б, пр.

към страшния белег, който разсичаше бузата на мъжа.

д – Един матрос ме удари с уреда за разсукване на въжето. Хвърли го от топсела на главната мачта. А какво те интересува моят белег, питам аз. Влиза

ли ти нещо в работата? Кажй де? Да ме убие господ! Пречи ли ти нещо! На такива като тебе той не се харесва, а? Така ли е?

– Не, не – отвърна Кент с измъчена усмивка, като се отпусна тежко на трикракото столче. – Просто се чудех.

– Виждал ли си някога такъв белег? – попита нападателно другият.

– Не.

– Красив е, нали?

– Да – кимна одобрително с глава Кент, като се стареше да умилюстиви този странен посетител, но не очакваше ни най-малко, че намерението му да бъде любезен с него ще предизвика бурята, която последва.

– Ах ти, проклетнико, парцал такъв. Значи така, а, според тебе най-страшната уродливост, с която господ бог е заклеявал човешкото лице, може да се нарече красота? Какво си мислиш ти...

На това място този буен морски син избълва цял ураган от сквернословия, като смесваше богове в дяволи, хора и целия им род. Произнасяше всичко с такава дива страст, че Джейкъб Кент просто онемя. Той се сви и вдигна ръце пред себе си, сякаш да се предпази от удари. Кент имаше такъв уплашен вид, че новодошлият изведнъж спря по средата на заключителната тирада и избухна в гръмогласен смях.

– Слънцето опря борда си до пъртината – каза Човека с белега между последните избухвания от смях. – Надявам се, че компанията на

такъв човек като мене ще ти е приятна. Запали пещта и дигни парата. Аз отивам да разпрегна кучетата и да ги нахраня. Не се стеснявай, моето момче, а донеси повечко дърва, в гората има колкото щеш; та кой освен тебе има повече време да върти брадвата! И донеси на връщане ведро с вода. По-живо, иначе ще те направя на кайма, бога ми!

Това беше нещо нечувано. Джейкъб Кент разпалваше огъня, чепеше дърва, носеше вода – с

други думи, обслужваше своя гост. Когато Джим Кардиджи напусна Доусън, в главата му се въртяха безбройните беззакония, вършени в крайпътната хижа от този Шейлок, а по пътя непрестанно срещаше негови жертви, които добавяха по нещо към м списъка от престъпления, извършени от Кент. И така Джим Кардиджи, който подобно на всички моряци обичаше да се шегува, реши, когато попадне в хижата, да посмачка фасона на нейния стопанин. Явно бе, че това му се удаде в по-голяма степен, отколкото предполагаше, не му беше ясно само каква роля играеше в случая белегът на неговата буза. Джим виждаше, че той всява у Кент неописуем ужас, и реши да го използва без всякакво

угризение на съвестта, така както един търговец би извлякъл най-голямата полза от ценната стока.

– Да окъоравея, ако ти не си пъргав мъж – каза той с възхищение, наклонил глава на една страна, докато неговият домакин шеташе наоколо. – Напразно си се впуснал в златотърсаческия занаят. Ти си се родил само за кръчмар. Слушал съм да се говори много за тебе по цялата река, но нямах представа, че си бил такъв голям сладур.

Джейкъб Кент изпита страшно желание да изпразни в него заредената си пушка, но магическото влияние на белега беше твърде силно. Пред него стоеше самият Човек с белега, мъжът, който толкова често го беше обирал във въображението му. Значи това бе човешкото превъплъщение на образа, който се явяваше в сънищата му, човекът, който толкова често кроеше планове да задигне неговото съкровище! Човека с белега се беше явил сега в човешкия си образ, за да го ограби. Друго заключение не можеше да има. А този белег! Кент не можеше да откъсне поглед от него, така както не можеше да спре туптенето на сърцето си. Колкото и да се старееше, очите му се насочваха така неотклонно към лицето с белега, както стрелката на компаса се насочва към полюса.

– Пречи ли ти моят белег? – прогърмя неочаквано гласът на Джим Кардиджи, който разстилаше на пода одеялото си и повдигнал случайно глава, срещна напрегнатия поглед на Кент. – Щом моят белег ти пречи толкова, струва ми се, най-добре ще направиш да свиеш платна, да

угасиш светлината и да лягаш да спиш. Слушай какво ти говоря, парцал такъв, иначе бог ми е свидетел, че ще ти разбия мутрата.

Кент бе толкова развълнуван, че трябваше да духне три пъти, преди да успее да загаси лампата, след това се мушна под одеялата, без да да сваля мокасините си. Морякът скоро захърка здравата на своето твърдо легло на пода, но Кент лежеше с втрещен в тъмнината поглед и с ръка на пушката, решен да не мигне през цялата нощ. Той не успя да скрие своите пет фунта злато, сега те лежах в кутията с муниции, поставена до главата му. Колкото и да се противеше, накрая заспа, но и в съня му златото тежеше като огромен товар върху душата му. Ако не беше заспал в такова неспокойно състояние, на духа, нямаше да го навести демонът на лунатизма, нито пък Джим Кардидж и щеше на следния ден да работи с коритото за промиване на златен пясък.

Пламъците се съпротивляваха отчаяно, но накрая огънят угасна, а след него през пролуките между гредите, запушени с мъх, се промъкна студът и в стаята захладна. Кучетата отвън престанаха да вият; и сгушени под снега, сънуваха, че са в рая, пълен с риба, без господари и бичове. Вътре морякът спеше като заклан, а домакинът се въртеше неспокойно, жертва на странни видения. Към полунощ той неочаквано отхвърли настрана одеялата и скочи на крака. Удивителното беше, че той успя да извърши всичко, което бе намислил, без да драсне и клечка кибрит. Дали затова, че беше тъмно, или за да не гледа ужасния белег върху бузата на своя гост, но той държеше очите си затворени; така или иначе, като опипваше предметите, Кент отвори кутията с мунициите, насипа обилен заряд в цевите на пушката, без да разпилее и прашилка от него, след това натъпка двойна доза сачми, постави всички неща по местата им и си легна.

Джейкъб Кент се събуди точно когато зората докосна със стоманеносивите си пръсти облечения с пергамент прозорец. Повдигна се на лакът и надзърна в кутията с мунициите. Това, което видя, или по-скоро това, което не видя, му оказа особено въздействие, като се има предвид раздражителният му характер. Кент хвърли поглед към спящия на пода човек, затвори внимателно капака и се обърна по гръб. Лицето му бе необикновено спокойно. Не потрепваше нито един мускул. По него не се забелязваше и най-слабият белег на вълнение или безпокойство. Той лежа така дълго време, като непрестанно размишляваше, а когато стана от леглото, движенията му бяха спокойни и целенасочени, вършеше всичко, без да бърза и без да вдига шум.

Случайно в гредата на тавана, точно над главата на спящия Джим

Кардяджи, стърчеше забит голям дървен клин. Джейкъб Кент внимателно прехвърли през него въже, дебело около половин инч, а двата му края спусна към земята. Единия край завърза за китката на ръката си, а на другия направи клуп. След това вдигна петлето на пушката и я постави така до купчината ремъци, направени от еленова кожа, че да може да я вземе само с едно пресягане на ръката. С голямо усилие на волята се принуди да погледне към белега, докато нахлузваше клупа на врата на спящия човек, след това го затегна, като изпъна назад цялото си тяло. После се пресегна, взе пушката и я насочи към матроса.

Джим Кардиджи се събуди, задушавайки се, и погледна смаян двете зинали пред него железни дула.

– Къде е? – попита Кент, като поотпусна въжето.

– Ах ти, проклет...

Кент дръпна назад тялото си, въжето се опъна и прекъсна дъха на матроса.

– Глупак... Разбой... ах...

– Къде е? – повтори Кент.

– Кое? – попита Кардиджи, след като успя да си поеме дъх.

– Златният прах.

– Какъв златен прах? – удиви се обърканият матрос.

– Много добре знаеш – моят.

– Не съм го и виждал. За какво ме вземаш ти мене? За огнеупорна каса ли? Много ми е притрябвало твоето злато.

– Може би знаеш, може би не знаеш, но няма да ти дам да дишаш, докато не си спомниш. Само да си посмял да мръднеш даже и с пръст, веднага ще ти пръсна черепа.

– О, небеса! – изхриптя Кардиджи, когато клупът се затегна около врата му. Кент го разхлаби за миг и морякът започна да върти глава, като че вратът му бе много стегнат, и се изхитри да разтегне клупа така, че въжето да мине под брадата.

Е? – попита Кент, като очакваше признание. Кардиджи се ухили.

– Карай, беси ме, проклет мерзавецо. След това, както предвиждаше матросът, трагедията се превърна във фарс. Кардиджи беше по-тежкия от двамата и колкото и Кент да се напъваше и да навеждаше тялото си надолу и назад, пак не успя да го вдигне от земята. Въпреки усилията му краката на матроса, не се отделяха от пода и поддържаха част от тежестта на тялото му. Въжето, което минаваше под брадата, му служеше за допълнителна опора. Като се убеди, че не може да го обеси, Кент затегна въжето с намерение да го удуши постепенно или да го принуди

да каже какво е направил с неговото съкровище. Но Човека с белега не искаше да се задуши. Изминаха пет, десет, петнадесет минути и накрая, отчаян, Кент спусна своя пленник на земята.

– Добре! – каза той, като избърсваше потта. си. – Щом не искаш да те обеса, тогава ще те застрелям. Изглежда, че на някои хора не е писано да бъдат обесени.

– И ще изпоцапаш целия под на хижата. – Кардиджи се мъчеше да печели време. – Слушай, аз ще ти кажа какво да правиме. Нека си понапънем мозъците и да помислим заедно. Ти си изгубил златния си прах и твърдиш, че зная къде е, аз пък ти казвам, че не зная. Хайде да помислим и да определим курса...

– О, небеса! – прекъсна го Кент, като го имитираше злобно. – В тази къща ще се разпореждам само аз, ти гледай, но ако се опиташ да правиш нещо друго, ще те надупча за едното чудо.

– Смили се заради моята майка...

– Да я благослови господ, ако те обича. А! Така ли? – Кент спря едно подозрително движение на матроса и допря студените дула до челото му. – Стой мирно! Ако мръднеш само на косъм, и с тебе е свършено.

– Задачата не беше лесна, защото Кент държеше палеца си непрекъснато върху спусъка на пушката, но той ненапразно беше тъкач по професия и само За няколко минути успя да завърже ръцете и краката на матроса. След това го издърпа навън и го намести до колибата, така че да може да гледа и към реката и слънцето, което си издигаше към зенита. ^

– Давам ти срок до обед и след това...

– Какво след това? о,

– След това ще се отправиш направо към ада. у Ако дотогава кажеш къде е златото, ще те задържа, докато оттук мине полицейският патрул.

– Боже господи, какво ми дойде до главата! Аз съм невинен като агънце, а ти съвсем си се побъркал, нищо не вземаш предвид и искаш така на вятъра да ми светиш маслото. Ах ти, стари пирате! Ах ти...

Джим Кардиджи избухна в такова ругателство, че надмина себе си. Джейкъб; Кент донесе от колибата едно трикрако столче, за да може да се любува по-удобно на матроса. Като изчерпа всички възможни комбинации на своя речник, матросът притихна и се замисли дълбоко, а очите му непрестанно следяха слънцето, което се издигаше по източната страна на небето с необичайна бързина. Кучетата му, изненадани от това, че ги държат така дълго, без да ги впрягат в хамутите, го заобиколиха.

Безпомощното състояние на техния господар ги тревожеше. Те чувствуваха, че нещо не е в ред, но не разбираха какво, затова обикаляха около него и с жаловит вой изразяваха своето съчувствие.

– Марш! Махайте се! – извика той, като се огъваше подобно на червей и искаше да ги ритне. Точно тогава откри, че се намира на ръба на някакъв наклон. След като разгони кучетата, той се замисли за този наклон, който не виждаше, а само чувствуваше. И скоро дойде до правилния извод. „Човек по природа е мързелив“ – разсъждаваше Джим. Той никога не върши повече от това, което е необходимо. Когато строи колиба, трябва да посипе покрива ѝ с пръст. От гледна точка на тези разсъждения логично е да взема пръстта колкото се може от по-близко разстояние. Следователно той лежеше на ръба на ямата, от която бе взета пръстта за покрива на колибата на Джейкъб Кент. Това откритие, стига да съумееше да го използва добре, можеше да продължи живота му. Сега Джим насочи вниманието си към ремъците, направени от еленова кожа, с които беше омотан. Ръцете му, вързани зад гърба, се намокриха от снега. Джим знаеше, че когато суровата еленова кожа се овлажни, тя лесно се разтяга. Като се стараше да върши всичко незабелязано, той разтягаше все повече и повече каишите.

В същото време той жадно наблюдаваше пъртината и когато откъм Шестдесета миля върху белия

фон на една ледена грамада за миг се показа черна точка той хвърли тревожен поглед към слънцето. То се бе издигнало почти до зенита. От време на време Джим виждаше как черната точка ту се изкачва върху натрупаните ледени блокове, ту слиза между тях, но не смееше да гледа открито в тази посока, защото се страхуваше да не възбуди подозрението на своя неприятел. Веднъж, когато Кент ненадейно се изправи и започна да разглежда внимателно пъртината, сърцето на Кардиджи замря от

страх, но в този момент кучешкият впряг се движеше зад един голям леден блок и, се появи отново, когато опасността беше вече преминала.

– Уверен съм, че заради тази работа ще те обесят – заплашваше Кардиджи, като се опитваше с това да отвлече вниманието на Кент. – И ти ще гниеш в ада, бъди сигурен в това.

– Слушай – извика след малко Джим, – вярваш ли в духове? – Кент изведнъж потръпна и Джим продължи, като се увери, че е на прав път. – Духовете се явяват на такива хора, които не държат на обещанията си. Така че да не си посмял да ме пращаш на онзи свят, докато камбаната не

удари осем пъти, искам да кажа, докато не стане дванадесет часа, защото, ако направиш това, аз ще ти се явя след моята смърт. Чуваш ли? Убий ме една минутка, една секунда по-рано и аз ще ти се явя, заклевам ти се в това.

Джейкъб Кент се подвоуми, но не каза нищо.

– Какъв е твоят хронометър? На каква географска дължина се намиращ? Откъде знаеш, че твоят хронометър е верен? – настояваше Кардиджи, като напразно се надяваше да откопчи от своя палач още няколко минути. – По кое време се водиш, по това на Казармата или по това на Компанията? Помни, ако извършиш, всичко преди дванадесет, аз няма

Да се успокоя на онзи свят. Предупреждавам те Местно! Ще се върна. Ако нямаш точно време, как ще разбереш тогава кога ще стане дванадесет часа? Кажй де, как ще узнаеш?

– Ще те изпратя на онзи свят точно навреме, бъди спокоен за това – отвърна Кент. – Тук имам слънчев часовник.

– Тези часовници не струват нищо. Стрелката може да има отклонение с тридесет и два градуса.

– Всичко е съвсем точно нагласено.

– А как е нагласено? С компас ли?

– Не, по Полярната звезда.

– Истина ли?

– Истина.

Кардиджи изпъшка, след това хвърли крадешком поглед към пъртината. Шейната вече се очертаваше ясно и се намираще на около миля от хижата, а

кучетата тичаха леко и бързо.

– Далече ли е сянката от чертата? Кент се приближи до примитивния слънчев часовник и се загледа в него.

– Още три инча – съобщи той, като го проучи внимателно.

– Виж какво, извикай „осмата камбана“, преди;

да стреляш. Съгласен ли си?

Кент се съгласи и двамата млъкнаха. Каишите, с които бяха завързани китките на Кардиджи, бавно се разтягаха и той започна да ги изхлузва от ръцете си.

– Колко остана до чертата?

– Един инч.

Матросът се изви внимателно, за да се увери, че ще може в нужния момент да се претърколи надолу в ямата, и измъкна първата намотка от

ремъците.

– Колко остана?

– Половин инч.

Точно тогава Кент чу скриптенето от плазовете на шейната и обърна поглед към пъртината. Човекът лежеше върху шейната, а кучетата се носеха право към колибата. Кент се обърна и, опря приклада на пушката о рамото си

– Още не е настанало време за осмата камбана – започна да протестира Кардиджи. – Непременно ще ти се явя, внимавай!

Джейкъб Кент се поколеба. Той стоеше до слънчевия часовник, на около десетина крачки от своята

жертва. Човекът на шейната вероятно бе забелязал, че при колибата става нещо нередно, защото се бе изправил на колене и свистеше яростно с бича си върху гърбовете на кучетата.

Сянката падна върху чертата. Кент се прицели.

– Приготви се! – изкомандува тържествено той. – Осмата к...

Но с частица от секундата Кардиджи го изпревари и се претърколи назад в ямата. Кент не даде изстрел, а се затича към него. Бум! Пушката изтреща право в лицето на матроса в момента, в който той се изправяше на крака. Но от цевта не излезе никакъв дим. Вместо това отзад до приклада изскочи голям пламък и Джейкъб Кент падна на земята. Кучетата се втурнаха към ямата и шейната мина през тялото му. Мъжът скочи от шейната в момента, когато Кардиджи освобождаваше ръцете си и се измъкваше от дупката.

– Джим! – извика новодошлият, като го позна. – Какво става?

– Какво става ли? Нищо. Просто правя упражнение за укрепване на здравето си. Ах ти, проклет глупако! Какво става, а? Развържи ме по-скоро или веднага ще ти покажа какво е станало! По-живо, иначе ще омета палубата с главата ти!

– Уф! – въздъхна с облекчение той, когато мъжът започна да разрива каишите с ножа си. – Какво се е случило ли? Та и аз самият искам да разбера. Ха кажи ми ти де!

Когато го обърнаха по гръб, видяха, че Кент е мъртъв. Пушката му, старомодно оръжие, което се зарежда откъм цевта, лежеше край него. Прикладът се беше откъснал от цевите. На дясната цев зееше цепнатина, дълга няколко инча. Матросът вдигна оръжието. От пукнатината рукна блестящ поток от златен прах. Едва сега Джим Кардиджи разбра всичко.

– Да пукна дано! – изрева той. – Ама че работа! Ето къде бил

проклетият прах. Да ме убие господ, и тебе също, Чарли, ако не отърчиш веднага да донесеш коритото за промиване.

КРАЙ

© 1963 Борис Дамянов, превод от английски

Jack London
The Man with the Gash, 1899

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 7 юни 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2202>]